

MUSA

Ágoston Dalma

a teremben árad
a lüktető-fáradt
csönd, köde árad
fénybe simul

érzem a lelke,
ketrece mélyen
zeng a szívemben,
felszabadul

telnek a percek,
és felemeltek,
múzsáim, gyertek
láthat az ész

vér szalad, vágtat,
szemgolyó fárad,
koponyám boltján
felhőbe vész

zúgnak a csontok,
szárnyakat bontok
felfelé ugrok
és repülök

bátran a légből,
égből az égbe,
tűzből a jégbe
megfeszülök

tudatom hídján
fellegek síkján
pendülő húrján
táncolok én

két kéz most tárva,
nyitva-bezárva,
szaladva-állva
szép förmedény

izzik a katlan,
föld tüze rajtam
körtánc a zajban,
már zuhanok

széthulló percek
a tollam csak serceg
zuhantam, lásd meg
itt maradok.